

▶ ถ้าชีวิตพลิกลือก คุณรับทันไหม ???

- อ่าน 18 ชีวิตพลิกลือก
- แล้วคุณจะเข้าใจชีวิต ไม่หวาดกลัว
- แต่คุณจะเข้มแข็งขึ้นอีกหลายเท่าตัว.....เชื่อสิ

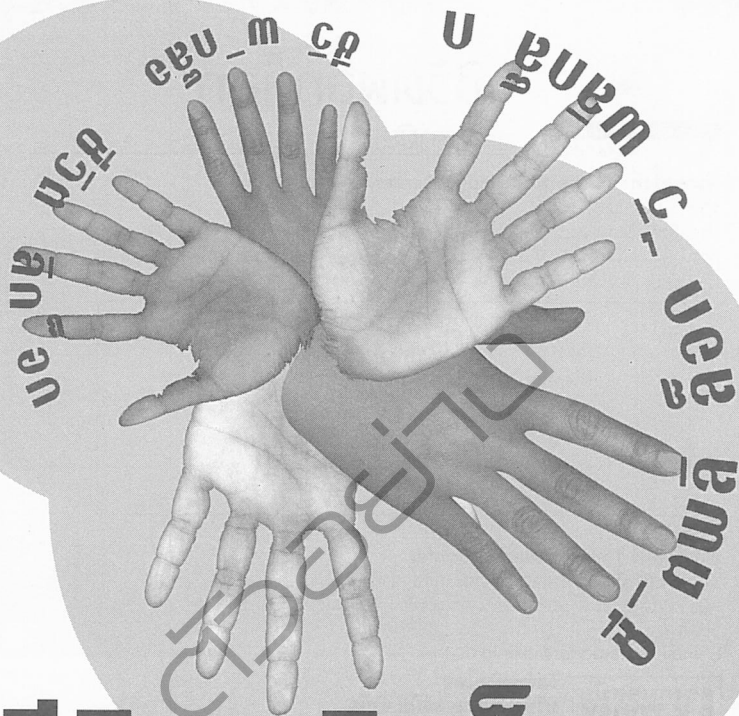

อันตาหมัน

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

▶ ถ้าชีวิตพลิกลือก คุณรับทันไหม ???

ชีวิตพลิกลือก

อ่าน 18 ชีวิตพลิกลือก

แล้วคุณจะได้เข้าใจชีวิต ไม่หวาดกลัว

แต่คุณจะได้สัมผัสกับอีกหลายเท่าตัว.....เชื่อกัน

อันตาหมัน

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

คำนำสำนักพิมพ์

คุณจะได้เข้าไปนั่งในหัวใจของตัวละคร และเพลิดเพลินไปกับ “ชีวิตพลิกโลก” ในเรื่องสั้นชั้นดีถึง 18 เรื่องเต็ม อ่านแล้วอ่านอีกไม่มีวันเบื่อ ด้วยฝีมือลายมือของผู้เขียน และโครงเรื่องที่สร้างสรรค์ เต็มไปด้วยชีวิตชีวาไม่ซ้ำแบบใคร

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ The Knowledge Center

คำนำผู้เขียน

รวมเรื่องสั้นเล่มนี้มีหลายรสชาติ ผู้เขียนบรรจงสร้างสรรค์เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตในแง่มุมต่างๆ ผสมผสานกับจินตนาการที่สรรค์สร้างให้เนื้อเรื่องสนุกเพลิดเพลินให้ความรื่นรมย์แก่ผู้อ่านทุกท่าน

คำประพันธ์ประกอบเรื่องมีแง่คิดบางประการ ผู้เขียนขอมอบเป็นของขวัญแด่ผู้อ่าน และขอฝากเนื้อฝากตัว ในฐานะที่เป็นน้องใหม่ในวงการนักเขียนด้วย

อันดามัน

สารบัญ

คำนำ

1. ผู้เฒ่าขอพบ..... 1
2. เตี่ยสอนไว้..... 13
3. คำสอนทั้งห้า..... 25
4. ไม่รับพี่..... 39
5. เลี้ยวสุข..... 52
6. ถึงไม้เทียม..... 64
7. ไม่จนแล้วคนไทย..... 78
8. พ่อยังรอ..... 90

9. ไครประสาท_____ 104

10. พระเอกหรือผู้ร้าย_____ 120

11. ฟ้ายายพูน_____ 131

12. กลิ่นสบสว_____ 143

13. มาไม่ทัน_____ 157

14. ทางฟ้าชั่วคิน_____ 169

15. สยบไอ้ต้วน_____ 178

16. ปล่อยเต่าพันปี_____ 187

17. ฟันปลอมของข้า_____ 195

18. เอ๊ย ! พวกเดียวกัน_____ 206

ผู้เฒ่าขอฝน

 แสงเวินแสงทอง ยามอรุณรุ่งเริ่มระบายทาบขอบฟ้า ซึ่งเต็มไปด้วยกลุ่มเมฆเล็กๆ แผ่กระจายอยู่ทั่วท้องฟ้าสูงลิบลัว เป็นสัญญาณของเช้าวันใหม่กว่าเวลากลางคืนกำลังขบไล่ให้พ้นไปหลังเขาลูกโน้น แสงสีทองเริ่มทวีความแรงขึ้นตามลำดับ ประหนึ่งกำลังเพิ่มความร้อนให้กับผิวดินท้องนาบริเวณนี้

หมอกจางๆ เริ่มบางหายไปที่ละนิด แต่มีควันไฟสีเทาหม่นจากทุกหลังคาบ้านที่ลุกขึ้นมาหุงหาอาหารลอยแผ่ไปทั่วอย่างเนิบนาบ เชื่องช้า แล้วค่อยๆ เลือนหายไปจนมองไม่เห็น

บนเนินดินที่มีเนื้อที่ไม่เกินสามสิบไร่ มีต้นไม้อหลากหลายชนิดยืนต้นอยู่เต็มไปหมด แต่ละต้นมันแทบจะเหี่ยวแห้งเฉาตายกันหมดแล้ว ภายใต้อันไม้เหล่านั้น มีบ้านคนอยู่ร่วมสิบห้าหลังคาเรือน เป็นกระต๊อบเสียดเป็นส่วนใหญ่ จะมีบ้างที่เป็นบ้านไม้ที่มีไม้ก่อกอง สิ่งนี้คือเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงฐานะของคนที่นี่ว่ายากจนสักเพียงไหน

รอบๆเนินดินทุกด้านก็จะมีทุ่งนาเว้งว่างไกลสุดลูกหูลูกตา แต่นาทุกแปลงก็แห้งแล้งเสียจนมองไม่เห็นหญ้าหรือแม้แต่ซังข้าว ลักกอกเดียว ดินพื้นนาแตกกระแหงไปทั่วราวกับว่าทุกอย่างที่นั่นไม่ว่าจะเป็นผืนนา ต้นไม้ หรือวัวควาย กำลังรออยู่สิ่งเดียว นั่นคือฝน

“มันต้องกลับมาสักวัน บางทีไม่แน่มันอาจจะมาวันนี้ก็ได้” พ่อเฒ่านั่งรำพึงรำพันอยู่คนเดียว ราวกับจะพูดกับแสงทองของวันใหม่ ใบหน้าที่เหี่ยวแห้งของพ่อเฒ่าดูเหมือนจะได้แอบซ่อนความทุกข์ระทมไว้ภายในไม่น้อยทีเดียว

“ขอให้วันนี้เถอะ” สายตาที่มีหนังตาหย่อนยานเพ่งมองไปกลางทุ่งนาที่ว่างเปล่า เพียงเพื่อจะได้เห็นคนเดินมาบ้าง หัวใจเก่าๆ และสมองเก่าๆ ของแก เริ่มคิดอย่างท้อถอยและเหนื่อยหน่ายหลังจากที่ได้ต่อสู้ชีวิตมาเกือบหนึ่งศตวรรษแล้ว กับอาชีพเดิมๆ ที่ต้องทำมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่เฒ่าเข้าปุนนี้แล้ว ไม่เคยคิดเปลี่ยนแปลงไปทำอย่างอื่นเลย และตลอดชีวิตที่ผ่านมาก็ไม่คิดจะย้ายรกรากถิ่นฐานไปที่ใดเช่นกัน

เพราะความซราได้คืบคลานเข้ามามากขึ้นทุกวัน ใบหน้าจึงเหี่ยวแห้ง จนแทบจะใช้สองนิ้วจับบิดมันให้เป็นเกลียวได้อยู่แล้ว นัยน์ตาที่พร่ามัวยิ่งเพิ่มปัญหาให้กับตัวแก ในการที่จะหยิบจับของใช้ลำบากมากขึ้น การเดินก็เริ่มจะมีปัญหาเช่นกัน รู้สึกซัดๆ

ยังงิพิกล เพราะหวัเข้าเริ่มจะไม่สู้งานลักเท่าไหระแล้ว

บ่อยครั้งทีพ่อเฒ่านั่งน้ำตาไหลรินอยู่คนเดียวในกระท่อม เมื่อแกหวนคิดถึงอดีตกับการจากไปของคู่ชีวิตของแก นั้นเป็น เรื่องหนึ่ง และอีกเรื่องหนึ่งก็คือลูกชายคนเดียวของแก เขาเดินทาง เข้าไปหางานทำที่กรุงเทพฯ และหายเงียบไปร่วมปีกว่าแล้ว พ่อเฒ่า ไม่เคยได้รับข่าวของเขาเลย แกอดคิดห้วงไม่ได้ว่าไ้แดงจะ - ประสบเคราะห์กรรม หรือจะล้มหายตายจากไปแล้ว คิดถึงเรื่องนี้ แล้วทำให้จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หากเขาไปได้ดิบได้ดีจนลืมพ่อ ไปแล้วก็คงไม่เป็นไร กลัวอยู่อย่างเดียว คือกลัวเขาจะไปทุกข์ยาก ลำบากเท่านั้นเอง หากอยู่สุขสบายแล้วไม่คิดจะกลับก็ช่างมันเถิด

“อย่าให้เขาพบเคราะห์กรรมอะไรเลย เจ้าพระคุณ ช่วย ปกป้องคุ้มครองมันด้วยเถิด”

ทุกครั้งแกจะยกมือไหว้ท่วมหัว ivingอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย คุ้มครองไ้แดงของแกอยู่ตลอดเวลา พ่อเฒ่าเป็นห่วงว่า หาก สุตท้ายในชีวิตของแก จะได้เห็นหน้าลูกชายคนเดียวอีกสักครั้ง หรือเปล่า

พ่อเฒ่านึกถึงเหตุการณ์ที่เมียสุดที่รักของแกจากไปเมื่อ สองปีก่อน จากไปเพราะโรคร้ายที่ไม่มีเงินจะรักษาให้ชีวิตรอดได้ ถ้าเป็นคนอื่นที่เขามีเงินมีทอง คงจะเอาเงินซื้อชีวิตไว้ได้แน่ แต่ ตัวแกหมดปัญญาที่จะช่วยชีวิตภรรยาของแกไว้ได้

หัวใจของพ่อเฒ่า ร่ำร้องเรียกหาคืนวันในอดีตอยากให้นั่งกลับคืนมาอีก เพราะมันมีความสุขความสดชื่นอยู่อย่าง - เต็มเปี่ยม แยกพยายามนึกถึงภาพเก่าๆเหล่านั้น มีภาพเก่าๆในอดีตซึ่งผุดขึ้นมาเป็นระยะๆ ความสุขความอบอุ่นที่เคยได้รับ ในขณะที่ทุกคนยังอยู่กันครบทั้งสามชีวิตเป็นภาพที่กลับมาให้หวนคิดถึงและให้เห็นอีกบ่อยครั้ง

เมื่อก่อนรอบบ้านจะมีต้นไม้มากมายหลายชนิดที่พอจะเก็บกินได้อย่างอุดมสมบูรณ์ เช่น มะม่วง มะปราง ส้ม มะพร้าว และอีกหลายๆ อย่างที่ปลูกไว้รอบบ้านแม้จะลำบากยากจนแต่ก็ไม่อดอยากนัก แถมยังได้อาศัยเก็บเอาลูกของมันไปวัดถวายพระ ถวายหลวงพ่อบ้างเป็นประจำ พอมาระยะหลัง ที่นี้น้ำท่วมทุกปี ต้นไม้เหล่านั้นก็ตายหมด ถึงต้นไม้จะตายไปแต่คนในบ้านยังอยู่กันครบ แต่ตอนนี้ไม่เหลืออะไรเลย มันเร็วเกินไปกว่าที่จะทำได้ เมื่อทุกคนได้จากไป เริ่มจากภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก ที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ มันก็สร้างความขมขื่นใจมากพออยู่แล้วกลับมาเจอปัญหาลูกชายคนเดียวต้องมาจากไปอีก โดยไม่รู้ว่าจะไปร้ายหรือไปดีอย่างไร ซึ่งแถมเป็นห่วงเขาไม่ได้ ภาพในอดีตเหล่านั้นมันพร่ามัวเสียเหลือเกิน และไม่มีทางที่เขาจะกลับมาได้อีกเหมือนเก่าได้เดินผ่านเส้นทางเส้นหนึ่งมา พอหันกลับไปดูอีกครั้งก็มีแต่ผ่านหมอก บดบังเอาไว้ไปทั่วจนมองไม่เห็นอะไรเลย

สิ่งที่แกเหลืออยู่ในชีวิตตอนนี้ก็คือ ควายสองตัวและ
ผืนนาที่มีดินแตกระแหงอยู่ลิบไว้ กับร่างกายที่แกเฒ่าลงไปทุกวัน
จนเดินเหินแทบจะไม่ไหว แถมฟันในปากก็เหลือไม่กี่ซี่แล้ว
มีข้าวเปลือกที่ยังเหลือติดกันยุ่งอยู่อีกนิดหน่อย จะพอกินไปจนถึง
การทำนาครั้งใหม่หรือเปล่าก็ยังไม่แน่ใจ ส่วนผักหญ้าตอนนี้ก็
หายากเสียเหลือเกินอีกทั้งสัตว์ตัวเล็กตัวน้อย ที่พอจะหาจับมากิน
ได้มันก็หมดไปจากหมู่บ้านนี้นานแล้ว เพราะคนในหมู่บ้านจับ
มันมากินจนหมดเกลี้ยง

เมื่อสี่ห้าเดือนก่อน ไซ่แล้วประมาณห้าเดือนก่อน กำนัน
มาบอกว่า ทางหลวงเขาจะให้เงินมาชดเชงไว้เก็บน้ำ เพื่อชาวบ้าน
จะได้มีน้ำทำนา และเขาจะไม่ใช้รถชุดมาชุด เขาอยากให้ชาวบ้าน
ชุดเอง ชาวบ้านจะได้มีงานทำมีเงินใช้ เงินทองจะได้หมุนเวียน
เข้าในหมู่บ้านและจะชุดลอกคลองเสียด้วย เมื่อมีอ่างน้ำก็ต้อง
มีปลาไว้ให้ชาวบ้านไว้จับกิน คงจะทำให้ทุกชีวิตที่น่อยู่ดีขึ้น
ขึ้นมาบ้าง

“แล้วมันจะทำการจริงหรือเปล่า” แกตรงออกมาอย่าง -
เลื่อนลอย ดูๆแล้วทุกอย่างไม่ว่าจะฟ้าฝน หรือเงินจากรัฐบาล
มันต้องอาศัยการรอคอยทั้งนั้น และเป็นการรอคอยที่เนิ่นนานเสีย
เหลือเกิน บางครั้งบางเรื่องสี่ห้าปีแล้วยังไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย
แล้วไม่รู้ว่กำนันจะรับเอาข่าวนี้มาบอกทำไม น่าจะเริ่มทำพรงนี้

แล้วมาบอกว่านี่ยังทันถมเถิดไป

“ถ้าโครงการนี้มีจริง เขาจะให้เราทำด้วยไหมนี่ กลัวเขาจะว่า เราแก่เกินไป แล้วไม่ให้ทำก็เป็นได้”

เมื่อคืนพ่อเฒ่านอนไม่หลับเพราะคิดมาก อีกทั้งตอนหัวค่ำอากาศก็ร้อนเหลือเกิน จึงต้องมานั่งที่แคร่หน้ากระท่อม นั่งดูดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวอยู่จนตึก พอตึกตึกเข้าห้อยลมหนาวเริ่มพัดมา ทำให้สดชื่นขึ้นบ้าง ลมที่พัดมาหอบเอากลิ่นสาบควายมาให้แถมทั้งคืน แต่แกก็ชินกับกลิ่นนั้นเสียจนเหมือนเป็นกลิ่นของแกเองไปแล้ว

วันนี้สายมากแล้วพ่อเฒ่ายังไม่ได้กินข้าวเลย เมื่อวานก็กินข้าวกับน้ำพริกกะปิอย่างเดียว จึงทำให้ไม่ค่อยจะมีเรี่ยวมีแรง จะลุกจะนั่งรู้สึกวิงเวียนไปหมด

จิตใจของแกจดจ่ออยู่แต่เรื่องฟ้าเรื่องฝน ว่ามันพอมีเค้าจะตกลงมาบ้างหรือเปล่าหนอ แกเหงานหน้าขึ้นเพ่งมองท้องฟ้าอยู่บ่อยๆ แต่โชคก็ดูไม่เข้าข้าง ท้องฟ้าไม่มีเค้าของเมฆฝนเอาเสียเลย แกแข็งใจเดินไปที่คอกควายพาควายไปปล่อยไว้กลางทุ่งนา ริมคลองที่มีน้ำอยู่แค่ตาคุ่ม พ่อเฒ่าเดินกลับมานั่งที่แคร่ไม้ไผ่หน้ากระท่อมอยู่ครู่หนึ่ง จึงล้มตัวลงนอนให้หายเวียนหัวให้มันหายเมื่อยหายขบตามร่างกายไปบ้างในขณะที่ท้องก็เริ่มร้องขึ้นอีกแล้ว แต่แกจะยังไม่กินข้าว ตั้งใจว่าจะกินตอนเที่ยงๆ เพราะ

ยังมีข้าวเหลืออยู่เพียงก้อนเดียว แต่กับข้าวยังไม่มีและไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหน ไม่รู้ว่าจะไปจับอะไรมากิน แต่ถึงจะหาอะไรมากินไม่ได้ แกก็ไม่สนใจสักเท่าไรเพราะอุ่นใจอยู่ว่ายังมีน้ำปลาอยู่อีกตั้งครึ่งขวด ดังนั้นเรื่องอาหารมีต่อไปจึงสบายใจได้

พ่อเฒ่ากลับไปครุใหญ่ สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะแเกได้ยินเสียงร้องดังขึ้นสองสามครั้ง แกรีบลุกขึ้นเดินออกมาแหงนหน้าขึ้นดูฟ้า จริงๆ ด้วยเมฆฝนเต็มท้องฟ้าไปหมด

“เอาแน่แล้วว้ย” แกตะโกนเสียงสุดเสียง ด้วยความดีใจรีบสาวเท้าเดินมาที่กลางทุ่ง ก็มองพื้นดินที่แห้งและแตกกระแหว่งไปทั่ว แกอดไม่ได้ที่จะก้มลงเอามือที่เหยียวย่น ตบลงบนพื้นดินสองสามหน

“อดใจรอสักประเดี๋ยวนะ” แกพูดกับพื้นธรณีราวกับว่ามันจะฟังรู้เรื่อง

แกลเดินต่อไปที่ควายสองตัว ที่ปล่อยให้มันเล็มหญ้าอยู่ มันก็หากินไปเรื่อยๆ พอประทังความหิว เพราะไม่มีหญ้าหลงเหลือให้มันกินสักกี่เส้นแล้ว ควายทั้งสองของแกดมจนมองเห็นกระดูกโปนไปทั้งตัว แกลเดินผ่านกองขี้ควายซึ่งเพิ่งจะขี้ออกมาใหม่ๆ แต่กองเล็กมาก แสดงให้เห็นว่าอาหารที่มันกินเข้าไปน้อยมากนั่นเอง

“รอสักประเดี๋ยวนะ ฝนจะตกลงมาแล้ว” แกลบหลังควายคู่ทุกข์คู่ยากทั้งสองตัว “เดี๋ยวเราจะได้อ่านน้ำฝนกัน

ถ้าฝนตกลงมา ไม่เกินห้าวันเองก็จะมีหม้ออ่อนกินแล้ว”

พ่อเฒ่าพูดแล้วหัวเราะเสียงลั่นทุ่ง ด้วยความดีใจ แก
แขวนตุ๋นฟ้าอยู่ตลอดเวลา กลุ่มเมฆยิ่งหนาตัวขึ้นเรื่อยๆ ลมบน
แรงพอที่จะพัดเอาเมฆ มารวมตัวกันอยู่บนฟ้าเหนือหัวที่แก
ยืนอยู่จนมืดครึ้มไปหมด

“ถ้าไอ้แดงมันกลับมาวันนี้ได้ก็ดีสินะ”

พ่อเฒ่าอดที่จะคิดถึงลูกชายของแกไม่ได้ ใจอยากจะเจอ
มันเหลือเกิน ถ้ามันกลับมาเที่ยวนี้ จะไม่ให้มันไปอีกแล้ว จะให้
มันอยู่ทำงานกันสองคน ถึงจะไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่อดตาย ไปทำงาน
แบบนั้นก็ไม่เห็นมันจะได้เงินได้ทองอะไร

พ่อเฒ่ายืนคิดอะไรอยู่เพลินๆ แกต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อ
มีเสียงเรียกมาจากข้างหลัง

“ตาผล”

เกริบหันกลับไปตามเสียงนั้น พ่อกำนันนั่นเองกำลังเดิน
เข้ามาหาแก

“ฝนมันจะตกแล้วพ่อ” เกริบบอก

“เออ” กำนันพูดแบบไม่สนใจ “ข้ามีข่าวมาบอกเอ็ง
เป็นข่าวร้ายด้วย”

“ข่าวอะไร” ถามกลับไปทันที

“ไอ้แดงลูกเอ็ง มันโดนจับ ถูกขังอยู่ที่กรุงเทพฯ สงสัย

ติดคุกหลายปี”

“มันทำผิดอะไร” แกรีบถาม ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
ใบหน้าที่เหี่ยวย่นซีดเผือด

“มันคำเฮโรอีน ข้ามาบอกแค่นี้แหละ จะไปเยี่ยมหรือไม่
ตามใจเอ็ง ข้าไปก่อนละ”

กำนันเดินจากไปแล้ว ร่างของพ่อเฒ่าค่อยๆทรุดลง
ที่ละนิดๆ จนนั่งแผ่ลงบนพื้นนา แกหมดเรี่ยวหมดแรงจน
แทบจะไม่มีแรงจะหายใจ สมองมันไปหมด นิ่งหายใจระรวย
อยู่ตรงนั้น

นานที่เดียวที่แกนั่งอยู่อย่างนั้นท่าเดิม ไม่ได้ขยับตัว
แม้แต่บ่อย ร่างทั้งร่างเจ็บสนิทยู่ตรงนั้น ทุกส่วนในร่างกาย
สงบนิ่ง มีแต่หน้าตาเท่านั้นที่มันวิ่งลงมาอาบแก้มที่เหี่ยวย่นอยู่
ตลอดเวลา

“อะไรกันนักหนาชีวิต” พ่อเฒ่ารำพึงอยู่ในใจ

“จะไม่เหลืออะไรไว้ให้เลยเชียวหรือ เมียก็ตายไป
เหลือลูกอยู่คนเดียวที่จะฝากผีฝากไข้ ก็ต้องมาติดคุกติดตะราง
ผีซ้ำด้าพลอยจริงๆ โลกทั้งโลกจะเหลืออยู่แค่ควายสองตัวเท่านี้
ละหรือ”

ในอดีตพ่อเฒ่าเคยตั้งปณิธานไว้ว่า ถึงจะยากจนข้นแค้น
สักเพียงไหน จะไม่ขอลี้ภัยหนีไปเป็นอันขาด และจะไม่ขาย

มันด้วย คนหลายคนในหมู่บ้านพากันขายที่นาแล้วย้ายออกไป
ก็เยอะแล้ว พวกเขาเลิกทำนากัน เปลี่ยนไปหาอาชีพใหม่ในเมือง
กันเป็นแถว

“ถ้าเราไม่ทำแล้วใครจะทำ” แกเคยพูดคำนี้กับเจ้าควาย
สองตัวอยู่บ่อยๆ

จนป่านนี้จิตใจที่มุงมันจะขอยึดมันในปณิธานนี้ต่อไป
จะไม่ยอมหนีไปไหน แม้จะมีบางเวลาที่ท้อถอยขึ้นมาบ้าง ก็มี
ควายนั่นแหละที่คอยเตือนใจแกอยู่เสมอเช่นกัน

“อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด” แกครองออกมาดังๆ เหมือน
จะทำใจได้ทุกเรื่อง และพร้อมจะต่อสู้ชีวิตต่อไป แม้จะต้องต่อสู้
ลำพังตัวคนเดียว

แกรวบรวมพลังกายพลังใจ ลุกขึ้นยืนแหงนหน้าขึ้นมอง
ฟ้าอีกครั้ง

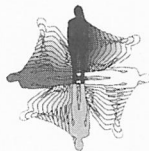
“อะไรจะ” แกร้องออกมาด้วยความตกใจเพราะตอนนี้
เมฆที่ดำทะมึนอยู่เบื้องบน ได้ถูกลมพัดหายไปหมดแล้ว มัน
รวดเร็วอะไรปานนั้น ขาทั้งสองอ่อนล้าลงทันที แกทรุดตัวลงนั่ง
ยกมือขึ้นท่วมหัว

“ขอให้เบื้องบน เทวดาฟ้าดิน เมตตาด้วยเถอะ ถ้าไม่มีน้ำ
ก็ต้องอดตายแน่ ทั้งคนทั้งควาย” พ่อเฒ่านั่งคร่ำครวญทั้งน้ำตา
อยู่นานท่ามกลางแดดที่ร้อนเปรี้ยง

แกค่อยๆ ยืนกายลุกขึ้นยืนหลังจากที่นั่งอยู่นาน ตอนนั้น
แกยืนเด่นอยู่คนเดียวกลางทุ่ง กับควายสองตัว แกยังคงแหงนหน้า
ขึ้นไปมองท้องฟ้าอยู่ตลอดเวลา และแทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง
ที่เมฆดำได้เคลื่อนตัวไปได้รวดเร็วปานนั้น คงเหลือแต่ลมร้อนที่
พัดมาถูกผิวหนัง

พ่อเฒ่าแหงนหน้ามองอยู่นาน ใจแก็งเต้นระทึก ความคิด
ความฝันสลายไปสิ้น แกเริ่มรู้สึกว่่าสมองหนักตื้อ ตาพว่่า
จนมองอะไรลายไปหมด ใช้พ่อเฒ่าเริ่มหน้ามืดจะเป็นลมคง
เป็นเพราะร้อนแดด และแหงนค่อนานเกินไป แห้งขาเริ่มลั่น
ปวดหัวหนักยิ่งขึ้น แกจึงดูควายสองตัวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เห็นตัวมัน
เลือนรางเต็มทีเพราะตาพว่่ามัวไปหมด

ในที่สุดร่างอันผอมแห้งเหี่ยวชรานั้นก็ค่อยๆ ทั้งตัวล้มลง
อย่างช้าๆ เหมือนต้นไม้ที่ถูกโค่น ร่างที่ไร้ความรู้สึกของแก
ล้มลง คว่ำหน้านอนราบอยู่บนพื้นนา และแกก็ไม่มีโอกาสรู้เลยว่า
ใบหน้าอันเหี่ยวของแก คว่ำจมอยู่กับกองขี้ควายกองนั้น

ในความคิดความฝันอันสดใส
แม้หัวใจบาดเจ็บและเหน็บหนาว
แต่ความหวังจากใจใสสกา
ทุกทุกก้าวยังหวังยังตั้งใจ
เห็นดอกไม้เบ่งบานในลานกว้าง
เพื่อเส้นทางชีวิตอุทิศได้
จะปลุกฝันที่เหลือเป็นเชื้อไฟ
ทนทำไปกลับไม่ถึงซึ่งความจริง
ยื้อนดูโลกที่เห็นและเป็นอยู่
ทุกคนสู้เต็มแรงแข็งขันยิ่ง
ไม่คิดว่าชีวิตนั้นสำคัญจริง
ค่าตกดิ่ง..... ดุจใบไม้..... ในพายุมือ

“อันดามัน”

เทียบสอนไว้

 รถตู้ไฟล็คสวากินสีเทาอ่อน แล่นมาจอดหลังตัวตึกสยามสแควร์ ชายที่นั่งอยู่คนเดียวตอนหลังรถ เปิดประตูก้าวลงจากรถ แล้วเลื่อนปิดประตูด้านข้างตัวรถ มือถือกระเป๋าเอกสารใบเหลือง เดินเข้าไปในตัวตึกหลังนั้นโดยไม่ได้หันมามองคนขับซึ่งเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางที่มองตามหลังเขาอยู่

ผู้ที่เดินถือกระเป๋าไป ลักษณะท่าทางไม่ใช่คนไทย ใช่แล้ว เขาเป็นคนฮ่องกง เข้ามาทำงานเป็นผู้จัดการในโรงงานทำตราเสื้ออยู่ที่อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ออฟฟิศใหญ่อยู่ที่ไคมาจู โดยที่ยังเป็นบริษัทใหม่และไม่ใหญ่โตนัก ผู้จัดการจึงต้องทำงานเองหลายหน้าที่ เป็นทั้งเซลแมนหาลูกค้า เก็บเงินวางบิลล์และรับออเดอร์เองด้วย

เด็กหนุ่มที่เป็นคนขับ นำรถไปจอดในที่จอดรถแล้วก้าวลงมา เขาปิดประตูรถเรียบร้อยแล้ว จึงเดินมานั่งหลบโอแดดอยู่ที่ยันไคตึกที่มีความกว้างร่วมสิบเมตร ที่นั่นร่มเย็นดีเพราะ

ชีวิต... ใคร ๆ ก็อยากราบรื่นเป็นอย่างที่ใจหวัง
และคงไม่มีใครอยากให้ชีวิตตัวเองเกิด**พลิกพลิก**
แต่...ชีวิต ก็มีภาวะเกิดพลิกพลิกหลาย ๆ 場合เสมอ
ขึ้นอยู่กับว่า...**เมื่อไหร่**เท่านั้นเอง

แล้วอะไรละ...ที่เราควรทำเพื่อให้ชีวิตไม่**พลิกพลิก**
แต่ไม่มีใครบอกได้หรอกว่าอะไรจะเกิดขึ้น
ที่ไหน เมื่อไหร่ กับใคร

นวนิยายเรื่องนี้จะนำคุณไปพบกับเรื่อง**พลิกพลิก**ของหลายชีวิต
เพื่อว่าเรื่องราวเหล่านี้จะเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้...**ระมัดระวัง**
และไม่ประมาทในการใช้...**ชีวิต**

ชีวิตพลิกพลิก

